

A V A R E E D

ROMÁN

**M
A
D
L
Y**

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1743-9 (pdf)

A V A R E E D

*Pro každého, kdo se stydí
za své tělo a komu příliš
málo říkali: Jsi krásný.
Přesně takový, jaký jsi.
Ne dokonalý, ale krásný.*

*Obejmi se, místo abys
se sebou válčil. Přestaň
se omezovat, křivit,
zraňovat. Změň se, když
budeš chtít ty, a ne proto,
že to vyžaduje společnost
nebo tě k tomu nutí.
Je důležité milovat sám
sebe. Zasloužíš si to.*

Soundtrack June & Mason

Emika – *Wicked Game*

Bishop Briggs – *River*

Freya Ridings – *You Mean The World To Me (1 Mic 1 Take)*

Fynn Kliemann – *Zuhause*

Jarryd James – *Do You Remember*

A Great Big World, Christina Aguilera – *Say Something*

Jonathan Roy – *Keeping Me Alive (Live Acoustic)*

Kodaline – *Wherever You Are*

Kygo, Justin Jesso – *Stargazing (Orchestral Version)*

ft. Bergen Philharmonic Orchestra

Rhys Lewis – *Reason To Hate You*

Bill Withers – *Ain't No Sunshine*

Sam Smith – *Lay Me Down*

OneRepublic – *Let's Hurt Tonight*

Jacob Banks – *Unknown (To You)*

The Chainsmokers – *Closer ft. Halsey*

Jessie J – *Not My Ex*

Billie Eilish – *Everything I wanted*

Rihanna – *Stay ft. Mikky Ekko*

Demi Lovato – *Skyscraper*

Go West – *The King of Wishful Thinking*

Nina Simone – *I put a spell on you*

Keala Settle – *This Is Me*

Noah Kahan – *False Confidence*

Billie Eilish – *bad guy*

Předmluva

Tento příběh bude vyprávět o pochybnostech o sobě a studu za své tělo. Na tyto problémy bych chtěla knihou upozornit.

Často jsme sví největší nepřátelé. Přitom zapomínáme, že naše pocity nejsou méněcenné jenom proto, že jim ostatní nerozumí nebo je s námi nedokážou sdílet. A zapomínáme, že negativní představa o nás samých je často mnohem silnější a hůř se s ní pracuje než s tou dobrou.

Je to jen pocit. Tyto pochybnosti o sobě. Stud. Zlost. Strach. A nezáleží na tom, jestli tyto pocity na druhých poznáme, nebo ne, měli bychom je brát vážně. Měli bychom se pokusit pochopit, že se člověk, který nám připadá nádherný, může stydět za svůj zjev. Že mu můžou připadat těžké věci, které pro nás nejsou žádný problém.

Když se člověk narodí, tak si neřekne: Jsem hnusný a plný pochybností, nejsem dost dobrý nebo příliš odlišný, musím se změnit. Ať už při čtení této knížky, nebo ve skutečném životě: snažte se druhého pochopit, i když myslí a jedná jinak, než byste to dělali vy. Změňte svůj úhel pohledu. Uvědomte si: malé problémy, které s sebou nosíme my, mohou být přetěžká břemena na zádech druhých. Pro někoho neznamenají nic, pro jiného celý svět.

*Svět byl v jednom ohni a nikdo
kromě tebe mě nemohl zachránit.*

*Je zvláštní, co touha donutí dělat
bláznivě zamilované.*

*Nikdy jsem nesnil o tom, že bych
mohl potkat někoho, jako jsi ty,*

*a nikdy jsem nesnil o tom, že bych
mohl ztratit někoho, jako jsi ty.*

*Podlá hra (Wicked Game)
Chris Isaak, z alba Emika*

Prolog

*Většina lidí se směje věcem,
které nedokážou pochopit, a myslí si,
že to, co neznají, neexistuje.
Do chvíle, než se to stane jim...
a oni tomu poprvé v životě
skutečně porozumí.*

Mason

Zamiloval jsem se do June, když mi s vyzývavým a drzým úsměvem zavěsila plátek ananasu do kapsy mé luxusní košile.

Vím určitě, že mě nejdřív považovala za někoho jiného a nevěděla, kdo jsem. Když si to zpětně vybavuju, musím vždycky s úsměvem zavrtět hlavou. Dokonce i teď. Nad žárem v jejích očích, nervózním tónem, když mi řekla, že mám zmizet a že v žádném případě po mně vzdychat nebude – a můj bože, přísahal jsem si, že jednou ano.

Když jsem ji potkal poprvé, chtěl jsem ji dostat do postele. Ale když se na mě tak zpřímá podívala s vysunutou bradou a košili politou koktejlem ještě korunovala

ananasem? To jsem po ní zatoužil. Chtěl jsem ji poznat. Byl to nakonec ten nejpádňější důvod, proč jsem její nejlepší přítelkyni Andie dal práci servírky ve svém klubu, aniž bych ji znal. Chtěl jsem June zase vidět. Za každou cenu. Ale musím přiznat, že jsem opravdu nutně potřeboval někoho za barem.

Všechno začalo tak slibně.

Při té vzpomínce se suše zasměju a naliju si další sklenici whisky – možná čtvrtou, nepočítal jsem to.

Dnes má klub zavřeno. Nikdo tu není, jenom já, ten, co se marně pokouší utopit smutek v alkoholu. Přitom obvykle piju spíš zřídka. Ale každý má své slabé chvílky. Dnes já. Dnes a každý zatracený den, kdy znám June.

Lačně se napiju. Pálí mě pusa, hoří hrdlo a dělá mi to dobře. Fakt dobře.

Jsem smutný a vykolejený z té hromady splašků, která se na mě vylila zvláště za poslední dny. Napřímím se na židli, uvolním si límec košile a... Ale, kašlu na to! Rozepnu si všechny knoflíčky, úplně ji svléknu a nevšímavě přehodím přes barový pult, pak si několikrát nervózně prohrábnu vlasy. Je mi jedno, jak vypadám. Je mi šumák, co se dnes ještě stane. Ztratil jsem June. A ještě nevím, jak to mám přežít...

„Já nemůžu. Mrzí mě to. Přestaň se snažit... prosím, už se o to nikdy nepokoušej. Já prostě nemůžu.“

Každé z jejích šeptem pronesených slov způsobilo atomový výbuch v mém nitru. Bylo to jako srážka s kometou. Jako krátce před výbuchem, kdy všechno ztichne, než se ozve hromová rána a exploze a všechno se rozletí na kousky.

Nedokážu pochopit, proč June tolik chci, a přitom hrozí, že mě to zničí. Chci se vedle ní probouzet, vidět

ji se smát mým vtípům nebo klidně i mně, chci jí položit svět k nohám, vzít ji do náruče, já...

Ztěžka polknu, zavřu oči, opřu si hlavu o paži a přeju si, abych se probudil z tohoto špatného snu. Chci křičet, nadávat a rozmlátit tenhle klub na kousičky. Už pro mě nic neznamená. Je mi přesně tak ukradenej jako firma nebo očekávání mého otce, peníze na účtu nebo moje budoucnost – protože tam nevidím June. V této chvíli už je mi všechno jedno.

Já idiot. Sedím tady a válím se v těch sračkách jako ostatní slepí a zoufalí chlapíci, kteří se zamilovali a úplně ztratili hlavu. Jsem jednoznačně jeden z nich.

Chlapík, jaký jsem nikdy nechtěl být...

Za čelem ucítím lehké zabušení, whisky funguje, omamuje mě a zatmívá mysl jako těžká deka. June se mi znovu vynoří před očima, prostě ji nemůžu dostat z hlavy.

„Zatracenej hnus!“ prudce vyskočím, popadnu skleničku a mrštím jí i s celým obsahem proti zdi za pultem, proti jednomu z větších zrcadel a polici s destiláty.

Objeví se praskliny.

Praská to, láme se a padá.

Střepy. Všude jsou střepy.

„Do prdele!“ zanadávám znovu, přitisknu pěsti k očím a dosednu se supěním zpátky na barovou stoličku.

Bojoval jsem tak dlouho, dokud to šlo. Tak dlouho, dokud jsem věřil, že by si to tajně přála. Teď vím: při-tažlivost není všechno, protože June se mnou nechtěla chodit – a to budu respektovat. Jednou se to spraví. Bude to v pořádku. Ale v tomhle okamžiku dokážu jen pořád dokola myslet na to, že jsem ji ztratil.

1

*Každý by rád věřil, že je nějaký důvod,
proč věci jsou, jaké jsou...*

June

Člověk spoustu věcí nezmění, jakkoli by si to přál a ať se snaží sebevíc. Prostě s nimi musí žít. Smířit se s nimi a pokusit se je vytěsnit nebo na ně zapomenout. To si každý den znovu uvědomuju, když se na sebe dívám do zrcadla. A nenávidím to.

Ne, nemám sílu nenávidět. Je mi to prostě líto. Neko-
nečně líto. To je rozdíl.

S povzdechem sáhnu po hřebenu a pročesávám si vlasy. Už je mám zase trochu delší, ale pořád ještě mnohem kratší, než jsem byla spoustu let zvyklá. Nechala jsem se z náhlého popudu ostříhat, než přijela Andie do Seattlu. Dlouhé vlasy byly pro mě spoustu let něco jako obranný štít nebo kouzelný plášť. Věrný ochránce a průvodce, o kterého jsem bezmyšlenkovitě přišla.

Trvalo několik týdnů, než jsem si na to zvykla, ale teď se mi to líbí a chodím k holiči pravidelně.

Pozoruju se ze všech stran ve středně velkém zrcadle, které mám na psacím stole. Na stole, který si to jméno nezaslouží. Používám ho převážně jako toaletní stůlek, doopravdy bezpečně se cítím jen v tomhle pokoji. Jenom tady mám dost klidu, abych se odličila nebo znovu nalíčila. Tak jako teď.

Kartáč skončí v jednom z malých košíčků, ve kterých se před mnou kupí rozličné řasenky, rtěnky, růž a další serepetičky. Do dlaní si nanesu trošku krému a pečlivě si natírám obličej. Tím připravuju svou kůži na to, co musí snášet odjakživa: dusit se pod drahým make-upem. Samozřejmě po ní už nechci, aby působila naprosto přirozeně a svěže.

Jedna tubička se zanedbatelným obsahem stojí kolem šedesáti dolarů. Někdy stačí na týden, ale jen když s ní šetřím nebo se mockrát nelíčím, což mám ale zrovna v plánu. Měsíčně vydám dvě stě dolarů jenom za make-up. Kdyby to byly moje peníze, taky by mi to vadilo, jenom jiným způsobem. Musela bych si najít brigádu, kterou jsem chtěla hledat už několik týdnů, ale vždycky mi do toho něco přišlo, a většina mého výdělků by se rozpustila ve výdajích za make-up. To by mě mrzelo, ale aspoň bych definitivně přetrhla pouto s rodiči a vším, co mě k nim, zvláště k matce, vázalo. Je smutné, že už nás nic dalšího nespojuje – a možná je to jeden z důvodů, proč jsem to ještě nemohla udělat. Jako by ještě existovala naděje...

Krátce a silně si odfrknu, pak sevřu rty a zhluboka se nadechnu a nosem vydechnu. Prsty se bezděky dotknou levé tváře, přejeďu si přes lícni kost dolů k čelisti a bradě, krku až obkroužím levou klíční kost a zastavím se těsně nad prsy. Kdybych zavřela oči, mohla bych možná zapomenout, že mi patří i tato část těla. Potom by to možná bylo jedno. Ale mám tam svůj ‚oheň‘. Zářivě

červený, planoucí jako plameny ve tmě nebo rozlité víno na světlém koberci. Podle toho se jmenuje. Naevus flammeus. Říká se mu oheň nebo také skvrna portského. Na poprvé to může znít zajímavě, jako něco zvláštního, dokonce to někdy vzbuzuje zvědavost, ale není to nic jiného než malformace, která mě pronásleduje, kam až moje paměť sahá. A vždycky bude.

Vím, že se ta skvrna nezvětšila, to ani nejde. Přesto mi to tak někdy připadá. Tu a tam mám noční můry, ve kterých ten flek, velký nejmíň jako tři mé dlaně vedle sebe, roste a roste a poté mě polkne a já beze stopy zmizím.

Přitom je pro mě vlastně hrozně důležitý... Nebo ne?

Spěšně nanesu podklad a houbičkou ho vmasíruju do kůže. Postupuju zkušeně a soustředěně, zatímco tmavě rudý oheň pod tím postupně mizí. Můj drahý make-up zakryje všechno, co by mělo zůstat skryto – a bohužel i zbytek. Třeba pihy na nose nebo malou jizvičku u linie vlasů. Dá se lehce a stejnoměrně rozetřít a přechody skoro nejsou vidět.

Chvíli trvalo, než jsem našla ten správný podkladový krém. Takový, který mi úplně nevysuší kůži, nenaskáčou mi po něm pupínky, je voděodolný a po dlouhém dni pořád vypadá svěže. Takový, který po pár hodinách nezmolkuje a neflekatí.

Už když jsem se narodila, začala maminka pátrat po nějaké možnosti léčby mé vady na kráse a způsobu, jak oheň zamaskovat, i když byl stále zřetelnější. Rychle se zjistilo, že je to navždy a nezmizí a nezmenší se ani po laserové terapii. To mi působilo spoustu let jenom utrpení. Já sama jsem to začala řešit asi v devíti letech – tom věku, kdy děti dovedou být pořádně umíněné. Tehdy moje maminka pochopila, že opravdu nemůže dělat nic jiného než mě začít schovávat. Co by řekli ostatní, těch pár našich sousedů, učitelé nebo nedej bože její po dokonalosti toužící klienti? Co by tomu řekli lidi? Přitom

moje matka v té rovnici představuje největší chybu. Od doby, co mám svou nedokonalou pleť, se na mě stále dívá s výčitkou, že jsem selhala. Stvořila něco chybného, co se nedá opravit. Proto se pořád pokoušela, a trvá to dodnes, skrývat tento prohřešek, jak to jen šlo, aby na to alespoň někdy mohla zapomenout – a já jsem to taky dělala. Když nejsem naličená, koukám se do zrcadla a vidím se očima své matky: jako něco, co by se mělo schovat. Hotovka.

Nic neprosvítá, ani flíček či nesrovnalost. Iluze, kterou jsem dovedla za ty roky k dokonalosti.

Nacvičenými pohyby si mírně natočím své světlé řasy a nanesu řasenku, aby bylo vůbec vidět, že nějaké mám. Trošku balzámu na rty – a voilà. Make-up je perfektní. Trošku napudrovat, zafixovat sprejem. A je to.

Otočím se, pohlédnu na mobil ležící na posteli a všimnu si, že mi volala Andie. Chtěly jsme se před směnou sejít v MASON's a trošku pokecat, když bude v klubu ještě klid, ale já jsem zase neuhlídala čas.

„Zatraceně,“ zamumlám a chci jí napsat zprávu, když se objeví její.

Máš zpoždění. Počkám na tebe v klubu. Co takhle začít prázdniny předsevzetím ,méně make-upu‘?

Milej pokus. Možná příště. Ještě se převléknu a vyrazím. Promiň, že jsem tě nechala čekat.

To je v pohodě. Tak navi!

Andie to ví a já taky. Nebude žádné příště. Jednou na střední mi to stačilo. Byl to jeden z nejhorších dnů v mém životě, ačkoliv se mnou byla Andie.

Je červen, konec druhého semestru, před námi letní prázdniny, naštěstí se moje spolubydlící nemohla

dočkat, až vypadne a nebude mě muset snášet. Od té doby, co jsem se nic netušíc vyspala s tím týpkem, do kterého byla Sára zamilovaná, jsme na nože. V podstatě od prvního týdne v Seattlu.

Kdybych to věděla, nespala bych s ním, ale Sára se ještě pořád zlobí, i když jsem se jí už mockrát omluvila. Připouštím, že pak jsem byla se známými na jednu noc opatrnější.

Zkrátka: Byl to nejhorší začátek, jaký jsme mohly mít.

Nehledě na to, že jsem měla v Harbor Hillu jeden semestr náskok před Andie, a tak jsem byla docela dlouho sama. Kvůli té hádce se Sárrou – a protože mám odjakživa problém s navazováním kontaktů. S Cooperem, Dylanem a Masonem to bylo jinak. Výjimečné. Andie byla taková naše spojka. Přesto mě ti tři neznají takovou, jaká opravdu jsem. Otevírat se cizím lidem je riskantní a tomu se už strašně dlouho vyhýbám.

Někdo zaklepe na dveře a já udiveně sraštím obočí.

Protože většina studentů odjela stejně jako Sára a já nikoho neočekávám, je mi to víc než divné. Znovu zaklepání, tentokrát silnější a hlasitější.

Zničeně vzdychnu, možná trošku zoufale, ale vydám se ke dveřím. Takhle to do klubu před otvíračkou nestihnu.

„Vždyť už jdu!“ volám, otevřu dveře a... zírám na krabici. Na dvounohou krabici?

„Stevens... slečna June Stevénsová?“ vykoukne zpoza ní šlachovitý mladík, pak postaví krabici na zem.

„Ano,“ odpovím váhavě.

Nic jsem si neobjednala. Nebo jo? Urputně přemýšlím, ale při nejlepší vůli mě nic nenapadá. Jestli jsem si nic neobjednala, tak... ne. To už ne.

„Podepište mi to tady, prosím.“ S úsměvem ke mně napřáhne malý přístroj, kterým právě naskenoval kód balíku na víku. Pořád ještě udivená ho převezmu, a zatímco

podepisuju, zběžně se zeptám: „Nevíte náhodou, od koho je nebo co je vevnitř?“

„Bohužel.“ Zavrtí hlavou a jeho psí oči dostanou útrpný výraz.

„Dobře. Díky – už asi tuším.“ Byla to mimochodem dost hloupá otázka. Jako by poslíčci mohli znát obsah balíků.

„Přeji vám krásný večer, slečno.“ Vyměním krabici za skener a nevím, co mě víc znejistuje: jestli tenhle záhadný a navzdory své velikosti lehoučkový balík, nebo mladý kurýr, který byl neuvěřitelně přátelský. S tak šťastným výrazem mi už dlouho nikdo nic nedoručil.

Poté, co mladík zmizí, přibouchnu nohou dveře a odložím konečně tu obludu na pohovku. Když to teď budu vybalovat, budu mít ještě větší zpoždění. Našpulím rty, zkřížím ruce na prsou a zamyšleně hledím na balík...

„Ale, tak jo.“ Rozervu krabici, protože dobře vím, že mě jinak bude celý večer trýznit zvědavost. Možná pak zmizím dřív z klubu, jenom abych jela sem a otevřela ho. Toho raději sebe a Andie ušetřím.

Chrastí to a šramotí. Roztáhnu víko a nahlížím dovnitř. Co to k čertu je?

Větvičky. Někdo mi poslal obrovskou kytici větví. S otevřenou pusou si prohlížím tenké tmavě hnědé větvičky, které jsou svázané pastelovou a třpytivě růžovou mašlí.

Jsou tam ozdobné kuličky. Je jich hodně. Jsou světlé a vypadají fakt elegantně. Opatrně přes ně přejeďu prstem a mám takový zvláštní pocit. Tyhle malé kulaté a oválné bílé chomáčky, které prosvítají skrze větve, jsou hebké. Hebké jako kožešina.

Opatrně zvednu kytici a koutkem oka zahlédnu, že se něco pohupuje na mašli. Jednoduchá cedulka. Vezmu ji do prstů, otevřu – a jediné slovo, které na mě vykoukne, ve mně způsobí malý výbuch.

Kočička. Je tam napsané kočička.

Mé tušení se potvrdilo.

„Ten idiot. Ten zatracený, blbý, arogantní...“ uklouzne mi výkřik. Pustím větve na gauč a namáhavě se vleču do svého pokoje, kde zuřivě popadnu mobil.

Pípá to. A já jasně slyším, jak to zvedne.

„Masone! Ty... ty...“ bože, jsem tak vytočená, že mu nedokážu ani pořádně vynadat.

Slyším, jak se tiše směje, temně a dábelsky.

„Můžeš mi vysvětlit, proč mi posíláš kytici větví? Ještě lepší by bylo, kdybys mi vysvětlil, proč mi vůbec pořád něco posíláš. Já to nepotřebuju, Masone. Ani kytky, ani pralinky, pozvánky do kina, divadla nebo kamkoliv jinam.“ Okej, to s pralinkami jsem kecala, ty byly totiž fantastický. Ty kytky taky, ale to nemusí vědět. Jde o princip. Ale tenhle druh debaty s ním vedu od chvíle, kdy začali spolu Cooper a Andie chodit. Myslím, že má problémy s pamětí. Nedokáže si sakra vůbec zapamatovat, co mu říkám.

„Myslel jsem, že se ti budou líbit. To jsou kočičky, vlastně se jim říká vrbové kočičky. Vzpurné, tvrdé a zároveň přitulné a hebké, když chtějí. Připomínaly mi tě.“

„Přivádíš mě k šílenství, víš to?“

„Pojď se mnou na rande, June.“

Obrátím oči v sloup a přeju si, aby nám to nedělal tak těžké. To se nikdy nestane. „Ne.“

„Zeptám se zase.“ Znovu se směje a já se přinutím na to nemyslet, protože si to tentokrát dokážu přesně představit. Jeho prohnatý pohled, jeho jizvy po neštovicích.

„Jestli ti to udělá radost, klidně. Ale moje odpověď bude vždycky stejná.“

„Uvidíme, kočičko, uvidíme... Tak se měj!“

„Přestaň mi tak říkat, ty tupče!“ Dělá to schválně. Nejsem daleka toho na něj začít fakt rvát, ale on to bez dalšího slova položí.

Proč musí nejlepší klub ve městě patřit zrovna jemu?

Mason Greene. Škoda, že jsem ho tenkrát neutopila ve svém koktejlu nebo se neudusil ananasem.

Položím mobil zpátky na postel, tře si kořen nosu, potom jdu do společné místnosti, zírám na kočičky a nakonec zavrhuju myšlenku, že je vyhodím. Jsou nějakým způsobem opravdu krásné a mně se líbí. I když mi působí skoro fyzickou bolest si to připustit. To bych Masonovi nepřiznala ani na smrtelné posteli. Co jen budu dělat? Potřebujou vodu, nebo takhle přežijou? Při zevrubnějším zkoumání mě napadne, že jsou vysušené. Jasně, ale stejně nemám takhle velkou vázu. Proto vezmu svazek, opřu ho o zeď vedle psacího stolu a budu doufat, že nespadne. Potom spěšně uklidím krabici a konečně stanu před šatníkem, abych našla něco na večer. Většinou se nejdřív obléknu a potom nalíčím, ale dnes to musí být takhle.

S rukama v bok pozoruju chaos, který se přede mnou rozprostírá. Už dlouho chci ty věci roztřídit, vyprat a hezky poskládat – a přesně tak dlouho jsem to neudělala. Andie je vždycky na pokraji zhroucení, když vejde do mého pokoje. Možná bych ji měla nechat uplatnit její pořádkumilovnou obsesi. Ale to neudělám. Je to můj nepořádek, ne její. Kromě toho Andie v tomto směru udělala v posledních týdnech větší pokrok než kdy předtím. To nesmím ohrozit. Zvládá třeba bez problémů nechat někde ležet své věci. Špinavé, neuklizené, nebo dokonce na nějakém místě, kam nepatří.

Stojím tam, zírám na své věci a myšlenky mi proti mé vůli zalétnou jinam. Začaly prázdniny a na rozdíl od Andie, která pracuje v klubu, tráví čas s Cooperem, Ponožkou, nebo dokonce s Dylanem u Netflixu či se mnou, takže má co dělat, já nemám... nic. Prostě nic – a tuhle praxi. To je nejhorší, protože musím do začátku čtvrtého semestru doložit povinnou praxi v marketingu, event managementu nebo řízení kanceláře. Má trvat

nejméně čtyři týdny, přičemž můj docent zdůraznil, že víc je lépe. Takže oprávněně propadám panice, protože jsem se o to začala zajímat bohužel příliš pozdě, a navíc ještě – a to je horší – jsem přišla o místo, které jsem už měla slíbené. Musím co nejdřív najít něco nového, když chci mít v nadcházejícím semestru všechny zápočty, jinak to nezvládnou a při vši smůle bych mohla přijít o stipendium. Protože je spousta lidí, kteří jsou lepší, rychlejší, chytřejší a hezčí a můžou mě předejít. Kdykoliv. V tom mi dal život tvrdou lekci.

Bez praxe by kromě možné ztráty stipendia mohly nastat i další problémy. Nehledě na nedostatek peněz by nebylo zrovna příjemné muset vysvětlovat, proč jsem si nedokázala udržet stipendium. Udělám všechno pro to, abych si splnila svůj sen a založily jsme s Andie agenturu nebo firmu. Když to nezvládnou, tak...

Ne, na to teď nesmím myslet. Někdo se už na můj inzerát přihlásí, prostě se to podařit musí. Já to nevzdám!

S vysunutou bradou přistoupím ke skříně, najdu si v hromadě oblečení pár kousků a výjimečně se rozhodnu pro boyfriend džíny, které příjemně sedí přes boky, k tomu rozkošný top. Někde mám i boty na vysokých podpatcích, tím jsem si jistá. Ha, tady jsou! Vítězně je vyndám ze skříně.

Zatímco se pokouším jednou rukou obléknout, vytáhnou mobil. Hodiny na mě vyčítavě zasvítí. Andie nesnáší, když chodím pořád pozdě. Sakra. Fakt to nedělám schválně. Nechápu, jak se to vždycky stane.

S klením vytočím číslo taxislužby a doufám, že pojedou rychle, aby mi Andie úplně neutrhla hlavu. Mohla bych si vzít Klapálka, ale zaparkovat s ním ve městě je víc než dobrodružný. Kromě toho potřebuju drink. Nebo dva... Jen žádný s ananasem.

*Jaká ironie, že věci, které člověk
vůbec nepotřebuje, si k němu vždycky
najdou cestu...*

Mason

„Ty? Tady?“ ptá se Andie s vědoucím pohledem a tím významným způsobem, který dovedla skoro k dokonalosti, zatímco já míjím na baru první hosty. Od chvíle, co jsem ji nachytil v klubu, protože neměla kam jít a nocovala ve skladu, se docela otrkala. Je nějak svobodnější. Cooper na tom má taky svou zásluhu. Ti dva se doplňují, aniž by se navzájem omezovali – a začali být docela upovídání, alespoň ve srovnání s dobou, kdy spolu nechodili. Kdo by si to na začátku pomyslel?

Bezděčně se usměju, přičemž mě Andie, která drhne barový pult, nespouští z očí.

„Vypadáš nějak překvapeně.“ Svezu se na stoličku a pozoruju, jak si narovná brýle. Teď se usměje pobaveně.

„To je moje chyba,“ dodá. „Zapomněla jsem, že jsem ti říkala, že se tady dnes staví June.“

Nakloním se. „A protože jsem skvělý vedoucí, máš tudíž kratší směnu, ačkoliv je pátek.“

„Ach, Masi, nejlaskavější ze všech šéfů!“ ukloní se teatrálně a přitom jí vyletí hadr z ruky a jen těsně mine Jackův obličej. Ten je tak ponořený do objednávky, že si toho naštěstí nevšimne.

Oba vyprskneme a ona pobaveně zavrtí hlavou a pak se vydá pro hadr.

„Ale vážně,“ začne zase, přestane uklízet a přisune mi láhev mého nejoblíbenějšího kořenového piva, „co se děje?“

„Dávám ti výpověď z práce i z bytu. Už mě znáš příliš dobře,“ zabručím, než se napiju. Jde o June, ale to ví Andie už dávno. Přijde mi, že to vědí všichni. Propadl jsem June s její nevymáchanou pusou, temperametem a inteligencí. Ačkoliv by bylo skoro lepší říct, že mě *skolila*.

Miluju, když si mě dobírá a neustoupí. Že ji nezajímá, z jaké jsem rodiny, že vlastním tenhle klub, stejně jako obsah mé peněženky nebo stav konta. Chci jí imponovat já sám, nezajímá ji můj majetek. A mám ji fakt rád.

„Nic zvláštního.“

„Ach tak, no jo, nic zvláštního právě vstupuje na parket,“ zašeptá mi.

Sakra. Stáhnou se mi útroby. Do tohoto okamžiku jsem v sobě hýčkal naději, že mě to přejde, spoléhal jsem, že... už nevím! Že to dostanu pod kontrolu? Že na ni časem budu myslet míň, a když uslyším její jméno, nepodlomí se mi kolena jako zamilovanému pubertákoví? Ale je to čím dál tím horší.

Andie vysune bradu a ukáže na ni prstem. „Jdeš pozdě! Jak někdo může přijít o dvě hodiny později? Nenut mě, abych si to zapisovala, June.“ Andy přehluší dokonce

i pronikavou taneční hudbu, která se mi zrovna docela zamlouvá.

Další doušek, ještě jeden. Odložím láhev a konečně se otočím doleva, kde ji hned zahlédnu.

Do prčic, to je v kýblu. Jsem úplně ztracenej.

Vznáší se na svůdně vysokých podpatcích. Dnes má ležérní džíny, které moc neodhalují, ale líbí se mi to. Stejně jako tenký top, který naopak zdůrazňuje všechno, co džíny skrývají: její – podle mě – fantastickou postavu. Přes rameno má malou kabelku, žalostný výraz velkých pozorných očí patří výhradně Andie – mě prostě ignoruje –, obličej jí rámují světlé lokny a jakým způsobem se právě kouše do těch sladkých rtů...

Odkašlu si, nasadím masku, kterou mám tak skvěle nacvičenou a nic přes ni nepronikne.

Když k nám June dojde, zdvořile se zvednu.

„Věř mi, hrozně mě to mrzí. Měla jsem nějaké těžkosti s oblečením.“ Prosebně se natáhne k Andie, která stěží potlačuje úsměv. Jasně to na ní vidím. Ale našpulí rty a vychutnává si ji.

„Vlastně je to jeho vina!“

Pobaveně zkržím ruce na prsou, když na mě náhle June vyčítavě namíří prst, protože nemůže snést Andino mlčení. Potom se sveze na barovou stoličku.

„Fakt? Nevzpomínám si, že bych ti nějakým způsobem bránil v oblékání... i když bych proti tomu nic neměl.“

Rozvážně se nakloním a pozorně si ji prohlížím. Její pohled, kterým mě s hraným pohrdáním přejíždí, se vpaluje do mého, ten lehký, neznatelný nach, který se jí vždycky objeví ve výstřihu. Rychle se zvedající hrud. Vzдор, který v ní vždycky vzkypí, je skoro hmatatelný. Visí ve vzduchu jako bouřka. A já si to užívám. Užívám si, když June dráždím, dobírám si ji a lákám.

„Ty zatraceně dobře víš, co tím myslím,“ syčí. „Zner-vóznils mě těma větvema!“ Zanedlouho Andin zdrcující

pohled vystřídá pobavený a přitiskne si ruku k ústům, aby se nepřestala ovládat a nesmála se své nejlepší přítelkyni.

„Bože, ty kdybych tak měl. I jedna by stačila. Věděl bych, co s ní.“ Nemůžu za to. June mi vždycky nahraje na smeč a já nedokážu odolat. Neulehčuje mi to. V žádném směru.

„Masi! Neštví mě. Radši mi řekni, co mám s těma klac-kama dělat.“ Rty jí záludně cukají a vidím, že se jí ten dárek možná líbil víc, než si dokáže přiznat.

V té chvíli ze skladu dorazí Cooper a odvrátí naši pozornost od tohoto nanejvýš napínavého tématu.

Jaká škoda.

„Čau,“ řekne jen a člověk by myslel, že zdraví nás všechny, ale ve skutečnosti jsme mu jedno. Míří k Andie, středobodu jeho vesmíru, prudce ji přitáhne k sobě a políbí tak, jak to dělá od té doby, co jsou spolu: láskyplně, vášnivě a ochrannitelsky. Každým polibkem křičí: ona patří ke mně. A já mu zatraceně rozumím. Závidím mu.

A nemyslel bych si, že ten pocit ještě někdy po všech těch letech budu mít. Než se objevila June. Než se dal dohromady Cooper s Andie.

Dopiju kořenové pivo, odsunu láhev a přihloupale se usmívám. Andie naposledy políbí mého nejlepšího přítele a pak popadne láhev a vyhne se mému pohledu. Je sladká.

Cooper rukou krátce poklepe přede mnou na pult, zeptá se, jestli je všechno v pohodě, ale pak se zase věnuje Andie.

„Všechno dobrý. Chcete si pak s Andie udělat volný večer? Ty víš, že můžeš, protože Ian to vezme od půlnoci. Tak by to nebyl problém.“

„Ne, budu tu celou směnu. Andie s June tu zůstanou a budou slavit začátek prázdnin. Já je později večer doprovodím domů. A ty?“

„Já taky zůstanu.“ Usmějeme se na sebe.

„Mám si dělat starosti?“

„Už se mě na to ptáš několik měsíců.“

„Tak by ses nad tím konečně měl zamyslet.“

„Věnuj se své práci, Coope. Mluví s tebou šéf.“

Suše se zasměje, vynadá mi do blbců a loudá se k Andie, aby s ní a Jackem něco probral. Při poslední inventuře jsme našli pár chyb, ale to se zvládne. Stejně na to dohlíží Susie. Miluju tenhle klub. Vybuďoval jsem ho, stálo to hodně úsilí, energie a je to moje srdečná záležitost, ale musím přiznat, že v posledních týdnech jsem byl trošku mimo. Nejen kvůli June – bohužel. Ale i kvůli všem těm telefonátům a mailům starého pána, který mě prostě nechce pustit ze řetězu. Všemmu tomu přemítání o budoucnosti a své nejistotě, co si mám vlastně počít se životem.

Když pominu peníze: budu ještě za dvacet let chtít provozovat klub? Je to vrchol mé profesní kariéry? MASON's je můj život, nedokážu ani vyjádřit, jak moc pro mě znamená, přesto právě přemýšlím, jestli to tak bude pořád. Zda mi klub bude stačit ke štěstí, nebo se budu chtít věnovat ještě nějaké jiné profesi.

To mě v myšlenkách zaměstnává víc, než si dokážu připustit.

Zaplaším svoje starosti a otočím se zpátky k úžasné ženě vlevo ode mě, která mě naprosto ignoruje.

Proto se k ní přisunu blíž.

„Přiznej, kočička, že se ti můj dárek líbil.“

Odfrkne a pozoruje mě s hlavou skloněnou ke straně. Vždycky, když to dělá, vypadá naprosto kouzelně.

„Ani trošku. Tak mi přestaň posílat nesmysly. Jakékoliv. Plýtváš penězi a leze mi to na nervy.“

Přitáhnu si stoličku a posadím se těsně k ní. Dost blízko na to, abych ji přivedl do rozpaků – což by samozřejmě nikdy nepřiznala –, ale s dostatečným odstupem,

aby se necítla stísněně. Zavane ke mně její parfém, svěží a těžký zároveň, protože se smísil s citrónovou a olivovou vůní jejího šampónu. Kdybych si nezachoval trochu zdravého rozumu, slušnosti a svou důstojnost, prostě bych zabořil nos do vlasů.

„Nemáš co dělat, Masi?“

„Na štěstí pro tebe: ne.“ Mám spoustu práce, ale žádná není tak zajímavá. Co by taky mělo být lepšího než June?

„Mohl by ses věnovat něčemu jinému nebo sbalit nějakou ženskou a nechat mě na pokoji. Nemáš to přece daleko do své útulné šmajchleimry,“ švitoří a já ucítím pár lehkých záchvěvů odporu a znechucení. Andie jí o tom určitě vyprávěla, protože bych věděl, kdyby tam June někdy byla. Šmajchleimra. Kdyby jen věděla...

„Žárlíš?“

„To by se ti líbilo, vid’?“

„Ach, kočička moje.“ Pravá paže mi sklouzne přímo vedle ní, zatímco se k ní víc a víc nakláním. Neodvrátí pohled, pak zakloní hlavu a uhne a mně se na rty krade úsměv. Přitom mi vůbec do smíchu není, protože se mi svírá hrud' a zaplavuje mě touha ji sevřít a políbit. Je pro mě pořád složitější tohle pokušení potlačovat.

Téměř se dotýkáme nosy a já se zahledím do jejích světlých, zelených očí. „Když o tobě sním, tak se takovými banálními věcmi nezabývám,“ zašeptám a uvědomím si, jak mluvím ochraptěle. Hlubším hlasem. Nepohnu se, zatímco klub a slavící dav se začnou rozplývat v dálce.

To je okamžik, ve kterém si uvědomím, kdy a jak často jsem se o to už pokoušel. Jako po hracím večeru, kdy mě June skoro dohnala k šílenství. Protože nedokázala prohrávat – a nenechala si nic vysvětlit. Andie s Cooperem spolu ještě nechodili a já jsem nějak přemluvil June, aby se mnou šla venčit Ponožku, abychom těm dvěma nechali soukromí. Ještě ji jasně vidím před sebou, jak

tam stála, byla trochu ovíněná a pak u nás zastavil taxík. A ona hned nenastoupila, ale... váhala. A já jsem zkusil štěstí. Přistoupil jsem k ní, trochu se naklonil a pevně se jí díval do očí. Náš dech rezonoval nocí a bylo to, jako by někdo zmáčkl tlačítko a zastavil film. Ještě jeden krok, silně polknu. „Přestaň, Masone,“ zašeptala a já jsem se zastavil. A začal jsem váhat, když její hlas, řeč těla, pohled – všechno mi říkalo, že to vlastně nechce. Chtěl jsem se na to vykašlat, ale pak se ke mně *ona* najednou naklonila a přistoupila blíž. Zarazil jsem se, pozorně se díval, protože její oči byly tak blízko a přání jí políbit ve mně plálo jako oheň – ale nic jsem neudělal. Sklopila víčka a já jsem zvedl ruku. Chtěl jsem se jí dotknout a odhrnout jí neposlušný pramínek z její tváře a – potom mi jednu vrazila. S rozmachem, pádně a hlučně.

Dnes je to podobné.

Měl bych toho nechat, než zajdu daleko.

Ale v tomto okamžiku udělá June chybu. Zadívá se mi na rty. Příliš dlouho a stále znovu k nim stáčí pohled. Proto se odvážím položit svou ruku na její a skoro zapalám po dechu, protože se neodtáhne. Těší mě to, ale ničím. Je to moje soukromé peklo, ve kterém mi pořád dává naději, že mám šanci. Jenom proto, aby mi ji potom zase vzala.

„Masone Greene!“ Těsně u ucha zazní mé jméno, strnu, jako by mi právě zabránila ve skoku do žhavé lávy. Zřejmě si uvědomila, co se právě mohlo stát. Co se skoro stalo...

Mnohem klidněji, než se doopravdy cítím, se otočím k muži vedle sebe, který mě zarazil dřív, než to mohla udělat June.

Zatraceně. To je Griffin. Griffin Davis. Současný poradce a chránělec mého otce. Co to má ksakru znamenat?

June se odvrátí a nejráději bych na Griffina zakřičel, aby okamžitě vypadl.

„Neviděl jsem tě celou věčnost. Jak se máš? Nechtěl jsem tě rušit.“ Samozřejmě, že chtěl.

Griffin teď stojí vedle mě a podává mi ruku, přitom ale nepokrytě vyvaluje oči na June, načež se okamžitě vztyčím. Krátce mu potřesu rukou, mlčky a dost nakvašeně, nenápadně se vsunu mezi něj a June, jak to jen jde. Teď jsem ve stejné výšce jako on a v žádném případě nemám pocit podřízenosti.

„Co tě sem přivádí, Griffine? Co potřebuješ?“ zeptám se zdvořile, ale nemám chuť na tuhle formální debatu. Určitě tady není bezdůvodně.

Opovrzhlivě si mě měří. Vypadá pořád stejně slizce, jak si ho pamatuju. Nagelované blond vlasy, snědá pleť a košile, která za ty peníze nestála. Nebude to trvat dlouho a začne se chovat tím podrazáckým a hnusným způsobem, na jaký jsem u něj zvyklý.

„Jdeš přímo k věci, jak vidím. Nezměnil ses.“

„Děkuju.“ Oba víme, že to rozhodně nebyl kompliment.

„Myslel jsem, že se kouknu, co jsi tu vybudoval a proč nechceš nastoupit do firmy. Chtěl jsem vidět, co je důvodem mého vítězství.“ Bože, z jeho úsměvu a radioaktivně zářících zubů se mi chce blít.

„Fajn. Tak můžeš zase vypadnout.“

„Věděl jsi, že budu v CEO, když to odmítneš? Myslím, že bych ti za to měl poděkovat. Děkuju, že dáváš přednost téhle ošuntělé boudě a svému podivnému životu před solidní prací ve firmě. Alanovi je ostatně lépe, kdyby ses na to chtěl zeptat,“ přehlušuje jeho hlas hudbu v klubu.

Hnusnej debil. Jestli to tak půjde dál, zmizí naprosto v prdeli mého otce Alana Greena. Muže, který mě prostě nenechá na pokoji a místo toho se mi všemi prostředky pokouší vnutit svou životní lásku: firmu Greene

Company. Je to podnik zaměřený na hospodářství a nemovitosti s miliardovou hodnotou. Ale to nechci. Stačí mi, že musím otce vidět o Vánocích – tedy jen v případě, že mě k tomu přinutí špatné svědomí. Je to totiž poslední člověk z rodiny, který mi zbyl.

V žádném případě nebudu jako on dávat přednost penězům přede vším a přede všemi, být bezohledný a zaprputilý. A zaručeně nebudu dávat přednost té bezduché firmě před lidmi, kteří pro mě něco znamenají.

Neuhnu před Griffinovým pohledem. Není o čem mluvit, nestojí mi za delší rozhovor. Jestli okamžitě nezmizí, nechám ho vyvést. Tady mám hlavní slovo já.

„Bylo fajn tě vidět. Zavzpomínat na staré časy.“ Griffin udělá krok a... znovu vrhne pohled na June. Bezděky se podívám taky. Je otočená k nám, nepokrytě nás pozoruje a má vysunutou bradu. Tentokrát její útočný pohled neplatí mně.

Griffin našpulí rty.

„Pokoušíš se zase vstoupit do stejné řeky? Jaké mrhání časem.“ Jeho smích zní jako sbíječka. Duní mi nejen v uších, ale nečekaně mi svírá hrud' a ubírá kyslík. Sevřu ruce v pěst, až ucítím na paži dotek a uslyším Junin smích. Vstala a postavila se těsně vedle mě. Myslím, že Griffina neslyšela. Nebo ano? Přesto je po mém boku.

Na chvilku mě to tak překvapí, že otevřu a zavřu pusou, jako by mi nefungovala. Griffin doširoka rozevře oči. „Podívejme se.“ Zastrčí ruce nedbale do kapes.

„Ahoj, já jsem June.“ Tenhle přesladký tón nevěstí nic dobrého. Znáám ho. Většinou tak mluví, když jí jdu na nervy. Tentokrát to ale postihlo toho chlápka přede mnou. Nejsem schopen jasně uvažovat. June obemkne rukou mou pravou paži, opře se o mě a až příliš zřetelně cítím, jak mi levou rukou sjíždí po zádech. Co to jenom dělá? Co má v plánu?

„Griffin. Jsem... starý rodinný přítel.“ Přítel. Skoro jsem vyprskl smíchy nebo obrátil oči v sloup v záchvatu nevolnosti. Je to parazit. Nic víc.

Okamžitě se napřímím, ale June mě lehce stiskne, jako by to cítila a chtěla mě uklidnit.

„Griffine,“ zavrčí, rychle se ode mě odtáhne a stoupne si tak těsně před něj, že jen stěží potlačuju záchvěv žárlivosti.

June je vábivá – jako mucholapka. To v tomto okamžiku vyčítí i Griffin, který se k ní bezděčně nakloní, nemůže z ní spustit oči, z nichž mu sálá touha. Přinejmenším dokud mu nesdělí své mínění... „Chováš se jako debil. Nesnáším tě. Čas je drahý, a zatímco ty se ještě snažíš stát šéfem, Mason už jím dávno je. Tak nás teď s Masonem nech na pokoji.“ Wow. Myslím, že jsem se právě do June zamiloval ještě trochu víc.

„Mason přece vůbec neumí zacházet s ženami, jako jsi ty.“

Stojí těsně u něj, kousne se do rtu, plynulým pohybem se otočí a přistoupí ke mně. A políbí mě. Explodují ve mně všechny racionální mozkové spoje.

Co...se...tady...děje?

Juniny teplé a hebké rty spočívají na mých, rukama objímá můj obličej, naše pohledy se setkají a já mám v hlavě prázdno. Jsem paralyzovaný. Tohle jsem nečekal! To je nějaký vtíp.

June se ke mně přimkne, chutná po šlehačce a kokosu, asi díky koktejlu, který právě vypila.

Bdím, či sním?

3

Vždycky, když si člověk myslí, že má život plně pod kontrolou, stane se něco bláznivého, co mu ukáže, že to tak v žádném případě není.

June

Žádnou paniku. Teď nesmím vyšilovat. Je to jen polibek, jenom polibek, pouhý polibek... s Masonem.

Do toho, Masi. Udělej přece něco, žadoním v duchu, protože stojíš jako zkamenělý. Takhle tomu ten naprostý kretén vedle nás neuvěří. Ale v tom okamžiku se na mě svýma zelenohnědýma očima podívá přesně tak ohromeně, jak se cítím i já.

Něžně přejeďu rty přes jeho a namlouvám si, že to není nic vážného. Pouhá záchranná akce. Což člověk pro své dobré přátele rád udělá, když je potřeba. Přitom přesvědčuju sama sebe, že to dělám jenom proto, že tenhle Griffin s ním jednal povýšeně, jako s onucí. Ne že bych rozuměla všemu, co říkal, nebo blíž chápala, o co jde, ale i slepý by si jedné věci okamžitě všiml: nenávidí

se. A hlavně to Masonovi dal až příliš jasně najevo. To, že se takhle chová zrovna tady, v Masonově klubu, je ještě o to obłudnější.

Mason se očividně necítil dobře. Tak jsem ho v tom nemohla nechat.

Ve chvíli, kdy na mě ten člověk začal zírat a arogantně se zeptal, jestli patřím k Masonovi, jako by tomu nemohl věřit a bylo to úplně scestný, něco se ve mně vzbouřilo. Je mi jasný, že by bylo lepší se prostě věnovat koktejlu a nemíchat se do toho. Možná by byly ještě jiné možnosti než tenhle polibek, ale ne tak účinné. Takové, které by tomuhle Griffinovi jasně ukázaly, že je úplně mimo.

Ano, Mase je nepříjemnej idiot, kterej mě dovádí k šílenství, ale je to můj přítel. Přinejmenším trošku. A jestli by na něj někdo měl být naštvanej nebo na něj směl křičet, tak jsem to já. Já! Ne tenhle nažehlenej náfuka, jehož ego je tak nabubřelý, až to není hezký.

Žaludek se mi trošku stáhne. Jsem tak napjatá, že mám pocit, že dostanu křeč do celého těla, jestli se Mase konečně nepohne.

Palci mu přejeđu obě tváře, nahoru a dolů. Poslední pokus, než toho můžu nechat a pustit ho, protože tohle je nesmysl. Měl by si to s tím debilem vyřídít sám...

Najednou cítím dotek.

Mason mě obejmě, ruka mu spočine na mém krku, putuje k šíji, zanechává na kůži žhavou stopu, druhou teple a pevně položí na má bedra. Drží mě, přitiskne těsně k sobě, že se téměř zřítím z vysokých podpatků.

Je to, jako by se Mase konečně *probudil*.

Mé napětí povolí a vůbec nechápu proč. Není důvod se Masonovi vrhat do náruče, zatraceně.

Zavře oči, rty se mu pohybují, vpijí se do mých, a když mě políbí vášnivěji, v duchu zaslechnu varovný výkřik, že bych měla rychle prchnout. Místo toho zavřu oči, vyjdu

mu vstříc a v okamžiku, kdy se naše jazyky setkají, mi uklouzne vzdech, kterého se sama leknu. Masovi nic neunikne. A moje reakce ho přiměje, aby mě ještě silněji přitiskl, celou mě schoval do náruče a políbil, jako by to bylo poslední, co v životě stihne udělat. Nebo by udělat chtěl.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že se mi to nelíbí. Kdybych předstírala, že mi je jeho blízkost nepříjemná nebo špatně líbá. Protože to dělá krásně. Jsme jako dvě ozubená kola, která do sebe skvěle zapadají. A proto je to všechno úplně šílený nápad. Co jsem od toho jen čekala?

Jasně cítím hru Masonových svalů. Prsty se právě dotýkám jeho paží, zastavím se přímo pod širokými rameny a... cítím jeho vzrušení, které mě tlačí do břicha. To je okamžik, kdy se mi myšlenky rozjasní, a otevřu oči.

Okamžitě se odtáhnou, odstrčím ho, i když to moc nejde. Každopádně ne, když ještě na sobě cítím jeho vůni, chuť a žár, které mě omamují jako silné opiáty. Rukama na mě dál spočívá, drží mě a já mu to dovolím.

Dýchám příliš rychle, příliš nahlas a divoce, zatímco si hledíme do očí a já přemítám, na co myslí. Nebo co si myslím já...

„Potom doufám, že budeš s tím lůzrem šťastná,“ slyším jakoby zdálky Griffinu pichlavou poznámku, ale je mi to jedno. Ani já, ani Mason nereagujeme.

Máme právě jiné starosti.

Když se Mason pohne, úplně mě pustí a ustoupí dozadu, začne mi být zima. V tomhle klubu, uprostřed vedrem zpocených lidí.

„Odešel,“ vyhrknu. Wow. To je chytré, výstižné a dobře načasované... celá já.

„Jo.“ Mason má rozpačitý tón. Tázavě na mně spočívá tak pronikavým pohledem, že bych nejraději uhnula očima nebo beze slova utekla.

„Dobře.“

Musím pryč, protože je mi hrozně. Místo abych odešla, uklouzne mi ‚to byl blbec‘, na což Mason reaguje úsměvem. Nikdo nevypadá tak přitažlivě, když se usmívá, a to ve mně způsobí, že... stop! Okamžitě zakážu myšlenkám, aby se ubíraly špatným směrem.

„To byl.“

Bože, klidně by mohl být výmluvnější. Byla to pro něj jen legrace? Má dojem, že to dělám s každým?

Popadne mě vztek. Na něj a jeho hloupé chování. Teď si určitě Mase myslí, že od něj něco chci a jeho dárky třeba zapůsobily.

S rukama v bok se na něj ohnivě podívám.

„Rádo se stalo, Masi! Zachráním tě, kdykoliv budeš potřebovat.“

Místo hloupého komentáře, popichování nebo jiných hloupostí si vysloužím upřímný úsměv, který mě úplně vykolejí. A stejně tak odzbrojující „díky, June“, než mě Mase nechá stát a zmizí v davu směrem ke své kanceláři. Tím jsem dostala svou odpověď. Je mu jasný, že bych to neudělala pro každého... Upřímně řečeno, ještě před chvílí bych sama netušila, že pro něj ano.

Mason se mě dotknul. Mého krku. Vlevo. Šla jsem k němu, začala jsem s tím – a nebylo to nijak těžké. Líbala jsem ho úplně bez rozpaků, vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Nevydésilo mě to. Necouvla jsem.

To je nebezpečný. Děsí mě to.

Mám pocit jako v oněch okamžicích v dětství, ve kterých se mi rozmazal můj make-up a já jsem nevěděla, jak se rychle znovu nalíčit uprostřed venkova v Montaně. Nebo jako ten první den po nástupu na střední školu, v létě, když jsem měla bílou sukni. Směs stresu, ochromení a vrcholu paniky.

Zhluboka se nadechnu, snažím se znovu najít rovnováhu a vrhnu poslední pohled na Maseho, než zmizí v davu.

Právě jsem zmeškala příležitost se zeptat, co to vůbec bylo za odporného chlapíka.

Pak se znovu vyhoupnu na barovou stoličku ke svému koktejlu a všimnu si, jak mě Andie pozoruje s otevřenou pusou.

„Já jsem... Je to...?“

„Jo,“ odpovím. Očividně měla na rozdíl ode mě mírný problém s vyjadřováním, ale já úplně jasně vím, na co se chtěla zeptat. A ačkoliv jsem ještě omámená, s těmi krátkými odpověďmi to docela funguje. Maximální efekt, minimální využití kapacity mozku. Ovšem Andie zase popadne dech.

„Já chvílku nedávám pozor, a ty se líbáš s Masonem? Ty?“

„To není důležitý.“ Rychle se napiju koktejlu. Paráda, hltám tak, že se skoro udusím.

„On to taky ví?“ Moje nejlepší kamarádka si skepticky čistí brýle a nakrčí nos, než zase začne.

„Není to žádný idiot.“ Zamyšleně odložím skleničku.

Zasměje se. „Ne? Přitom mu to říkáš pořád znovu a znovu.“

Zasténám a ponořím hlavu do dlaní, než se zase trochu vzpamatuju a získám kontrolu nad svými myšlenkami. „Nic to neznamená. Nemám tušení, kdo byl ten chlápek, ale choval se tak příšerně, jako by Mason nebyl dost dobrý pro... něco nebo někoho. Mase je náš kamarád, Andie. Tak se ve mně něco zlomilo a já jsem mu prostě musela pomoci.“ Pokrčím rameny.

„Chápu. Jsi ta První, která se vyráží bít za své přátele, bez ptaní a pochyb. Jenom... proč ses s ním musela zrovna líbat? *Takový* polibek, June. To nebylo ‚nic‘, docela určitě ne. Já chodím s Cooperem. Takže tenhle druh polibku znám.“

„Výpadek. Zkrat. Jinak si to nedokážu vysvětlit. To je jedno, ten týpek je pryč a já mám dobrý pocit, že jsem